

Arrest

nr. 64 947 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 5 januari 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 april 2011, aangetekend verstuurd op 28 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Romavrouw te zijn, afkomstig uit het dorp Dresnik (gemeente Klinë) in Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. De jaren voor uw vertrek zou u in het dorp Krushev e Madhe (gemeente Klinë) hebben gewoond. U heeft Kosovo verlaten om de volgende redenen:

In het begin van de oorlog werd uw broer B. neergeschoten voor uw ouderlijk huis in Klinë. U weet niet of de ouders ooit gevonden zijn want u volgde het politieonderzoek niet op.

Ook werden u en uw familie door Albanezen lastig gevallen. Zo ging uw man L. in 2001 om boodschappen in Klinë. Bij het verlaten van deze stad op weg naar huis, zou hij geslagen zijn door drie

gemaskerde mannen, waarna hij het bewustzijn verloor. Hij had gehoord dat zijn belagers onderling Albanees spraken. Hij heeft geen klacht ingediend over dit incident, uit angst dat ze hem of zijn familie ergere zaken zouden aandoen. Hij heeft dit wel besproken met de plaatselijke Roma-leider, die door u beiden A. genoemd wordt. Die zou u hebben aangeraden naar de politie te gaan, wat u niet deed uit angst voor represailles.

Volgens uw verklaringen werd uw schoonvader vier jaar geleden geslagen door mannen van het UÇK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës). Ze wilden hem ook in een diepe put gooien, maar zijn daar niet in geslaagd.

U verklaart verder dat u vier jaar geleden geslagen en met een mes gestoken bent in uw tuin. Aanvankelijk wist u niet waarom, maar later vermoedde u dat het was omdat u het incident met uw schoonvader had aangegeven bij de politie.

U verklaart nog dat uw zoon T. drie jaar geleden op weg van school naar huis door een ander kind in het been gestoken werd. U hebt dit incident nergens gemeld.

U verklaart verder dat u als Rom geen plaats heeft in Kosovo, dat u meermaals door onbekenden uitgescholden bent voor 'gabel', dat er vaak stenen naar uw huis werden gegooid en dat u slecht behandeld en weggestuurd werd wanneer u om documenten ging.

In 2009 reisde u naar Duitsland en diende er een asielaanvraag in, u vertrok echter in februari 2010, nog voor er een uitspraak was in uw asielprocedure, terug naar Kosovo.

U bent eind december 2010 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 5 januari 2011. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw Kosovaarse geboorteakte, afgegeven op 8 juni 2010, de geboorteakte van uw man L. M., afgegeven op 8 januari 2010, de geboorteakten van uw drie zoons, afgegeven op 8 januari 2010 en op 11 januari 2010, uw huwelijksakte, afgegeven op 7 juni 2010, de verblijfslicenties van uw zoons V. en T., afgegeven op 11 januari 2010, de certificaten van burgerschap van uw man en vier kinderen, afgegeven op 8 januari 2010 en op 11 januari 2010, drie documenten van de gemeente Klinë, afgegeven op 16 september 2009, een document van de gemeente Klinë, afgegeven op 26 augustus 2009, een fax van uw zus van 28 januari 2011 en een attest van een Belgische dokter over het litteken van T., afgegeven op 18 januari 2011."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- inzake de dood van de broer van verzoekster in het begin van de oorlog, meer dan tien jaar geleden, moet worden vastgesteld dat aan de geloofwaardigheid ervan kan worden getwijfeld omwille van tegenstrijdigheden in haar verklaringen;
- de geloofwaardigheid van essentiële feiten uit verzoeksters' relaas wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot;
- verzoekster onttrok zich in februari 2010 vrijwillig aan de asielprocedure in Duitsland en reisde terug naar Kosovo wat allerminst verenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Kosovo;
- de door verzoekster aangehaalde feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt;
- de in Kosovo opererende autoriteiten bieden voldoende bescherming aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische herkomst en nemen maatregelen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en uit het administratief dossier blijkt dat er anno 2011 niet meer kan gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Met betrekking tot de dood van de broer van verzoekster meer dan tien jaar geleden, moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnd wordt door de vele tegenstrijdigheden. Verzoekster slaagde er niet in om tijdens haar twee gehoorverslagen coherente verklaringen af te leggen over wie verantwoordelijk was en hoeveel daders er precies waren, het aantal getuigen hiervan en de al dan niet tussenkomst nadien door de KFOR-troepen (gehoorverslag 18 maart 2011, 7 en 12 april 2011, 2-3).

Uit de gegevens van het dossier blijkt bovendien dat verzoekster voorts haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot L.M.. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 64 946 van 15 juli 2011 aan verzoeksters' echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag.

In een tweede middel roept verzoeker een schending in van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden van het vluchtelingenverdrag gezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker en zijn gezin constant werden vervolgd en bedreigd in Kosovo omwille van hun Roma afkomst.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zich bij de motivering van de bestreden beslissing te beperken tot enkel standaardoverwegingen waardoor hij deze beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte beweert dat de geloofwaardigheid van essentiële feiten uit het relaas van verzoeker ondermijnd werden door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal hem onterecht verwijt te hebben teruggekeerd naar Kosovo gezien verzoeker geen keuze had nu hij als enig kind zijn vader diende te verzorgen.

Verder geeft verzoeker aan dat de bestreden beslissing zich baseert op oude en achterhaalde informatie en stelt dat recente rapporten van Amnesty International van april 2011 en Human Rights Watch van oktober 2010 aantonen dat de algemene veiligheidssituatie van de Roma-gemeenschap tot op heden in gedrang is, ze niet beschermd zijn tegen etnisch geïnspireerde incidenten en fundamentele mensenrechten systematisch worden aangetast. Verzoeker meent dat de ontzetting van rechten en de discriminatie van de Roma-gemeenschap van die aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing te kort schiet waar volgens hem de motivering beperkt zou zijn tot de beoordeling op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet en er nagelaten zou zijn om onderzoek te doen naar een schending van artikel 48/4 §2, b van de vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissingen verwerpen de asielaanvragen van verzoekers omwille van het feit dat (i) de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig ondermijnd wordt door de vele tegenstrijdigheden die worden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en (ii) de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sedert het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op het incident dat zich voordeed in 2001, het incident waarbij verzoekster vier jaar geleden in de tuin zou zijn geslagen en het incident waarbij hun zoon T. op weg van school naar huis in het been zou zijn gestoken. Verzoeker tracht de tegenstrijdigheden te weerleggen door enkele selectieve passages uit de gehoorverslagen te citeren maar slaagt hier geenszins in. De tegenstrijdigheden vinden immers allen steun in het administratief dossier en worden geenszins op afdoende wijze weerlegd. Zo leggen verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot het incident uit 2001 tegenstrijdige verklaringen af over het feit of de lokale Romaverantwoordelijke, A., al dan niet adviseerde om dit incident aan te geven bij de politie (gehoorverslag verzoeker, 6 en gehoorverslag echtgenote 18 maart 2011, 6). Met betrekking tot het incident waarbij verzoekers echtgenote werd aangevallen in de tuin door een aantal Albanen blijkt verzoeker niet eens op de hoogte te zijn van de toch wel zware verwondingen (de handen en voeten waren gebroken en ze kreeg een messteek in de buik) die zijn echtgenote verklaarde hierbij te hebben opgelopen (gehoorverslag verzoeker, 10 en gehoorverslag echtgenote 12 april 2011, 7). Ook wat de verzorging na de feiten betreft, alsook het al dan niet rapporteren van deze agressie bij de Roma-

verantwoordelijke A., lopen beide versies uiteen (gehoorverslag verzoeker 10 en gehoorverslag echtgenote 12 april 2011, 7-8). Tot slot zijn er eveneens tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beiden rond het incident drie jaar geleden waarbij de zoon van verzoeker op weg van school naar huis in het been zou gestoken zijn. Zowel rond het aantal belagers, de leeftijd van de zoon op het moment van de feiten als het al dan niet vergezeld zijn door zijn broer lopen de versies opnieuw uiteen (gehoorverslag verzoeker 8 en gehoorverslag echtgenote 12 april 2011, 9-10). De tegenstrijdigheden betreffen de kern van het asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig wordt ondermijnd.

Ook de vaststelling dat verzoeker zich in februari 2010 vrijwillig onttrokken heeft aan de asielprocedure in Duitsland en terugkeerde naar Kosovo is niet verenigbaar is met de voorgehouden vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Kosovo. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker in tegenstelling tot zijn bewering in zijn verzoekschrift dat hij als enig kind zijn zieke vader diende te verzorgen, eerder verklaarde dat hij drie zussen en twee broers heeft, waarbij één broer in Kosovo woont (administratief dossier, stuk 15).

Ten slotte blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat de veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo sedert het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie (SRB "Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptenaren", 14 maart 2011) door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009 is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. De door verzoeker aangevoerde rapporten hoewel van meer recente datum zijn niet van dien aard om de bevindingen van het Commissariaat-generaal te weerleggen vermits ze enkel vaststellingen bevatten die eerder algemeen van aard zijn in tegenstelling tot de meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in preciaire levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van dien aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR die in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in dezelfde zin in een arrest dat gewezen werd door de Algemene Vergadering op 24 juni 2010. Ook in dit arrest wordt nadrukkelijk de invalshoek van UNHCR (en bij uitbreiding van het Commissariaat-generaal) onderschreven (CCE, n° 45 396, 24 juni 2010).

Uit het missierapport is verder ook gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere streken kunnen de RAE vrij bewegen binnen de eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Ten slotte blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie van de RAE doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER